

Puntdevista 84. Per què nosaltres anem a l'inrevés dels països avançats del nostre entorn? (24/2/2021)

Perquè això és el que ha succeït en el nostre sistema educatiu i en les nostres escoles.

Quan va començar la pandèmia el primer que es va tancar van ser les escoles. I no solament això, sinó que es varen donar les instruccions oficials que “no es podia avançar programa”, excepte en el cas del segon de batxillerat, que porta a la selectivitat. Però què significa no avançar programa? És que els programes escolars són aprenentatges inútils per a la vida?, perquè si és així, no serveixen, i si no és així són necessaris per seguir aprenent, sigui a casa, a l'escola o arreu. El resultat han estat més de sis mesos sense aprenentatge sistemàtic per una part important de l'alumnat, que resulta difícil de recuperar i que pot ser una rêmora durant molt temps. I no es va voler prendre cap mesura compensatòria a partir del juny – ja no cal dir allargar el curs durant el juliol -, sinó que el retorn a les aules es declarà voluntari i, no cal dir, sense activitat acadèmica formal; es va arribar a dir que a les escoles hi anessin els monitors d'esplai fer a fer activitats de lleure.

Certament, moltes escoles i docents varen atendre els seus alumnes per mitjans no presencials, però al no ser obligatori, no avançar programa, ni haver avaluacions, ... els qui més ho necessitaven varen ser el qui més s'ho van perdre, i no solament per manca de recursos tecnològics, car també hi pot haver solucions al respecte.

I què varen fer la majoria de països del nostre entorn europeu? Doncs mantenir les escoles obertes, dividir les aules per la meitat i fer que els alumnes rebessin classes presencials a dies alterns; la resta eren atesos per via telemàtica. D'aquesta manera no varen perdre el curs i l'expansió de la pandèmia es controlava alhora. A més, els alumnes tenien contactes continuats amb els seus docents, els quals seguien els seus aprenentatges fets a casa, alhora que es formaven en la pràctica de la docència no presencial.

Arribat l'inici del curs 2020-2021, en el nostre cas es va decidir que el curs de l'educació bàsica seria totalment presencial, perquè “les escoles són un lloc segur”, prenent algunes mesures de seguretat respecte a l'espai i la ventilació, com a compensació de tots els mesos anteriors sense ensenyament presencial i sistemàtic. Solament en el batxillerat s'ha arribat a demanar presencialitat limitada. Hem passat d'un extrem a l'altre. Anem confinant grups a mesura que es detecten possibles contagis i sense haver integrat de manera generalitzada la pràctica de un ensenyament no presencial.

Què passa a la resta dels països del nostre entorn? El vigent curs ha començat amb presencialitat limitada, i abans de Nadal ja va ser nul·la, aplicant el tele-ensenyament a tots els efectes, sota els arguments que les escoles podien ser nuclis de difusió de la pandèmia, més quan s'advertia que les noves soques del virus atacaven més fàcilment, i a partir de edats menys avançades. I encara segueixen així amb índex de contagis molt inferiors als nostres, començant a obrir les escoles a partir del mes pròxim. No cal dir que es fan activitats

acadèmiques curriculars, encara que siguin més limitades que en l'ensenyament presencial. És clar que també s'ha tancat tot el comerç no essencial, així com altres àmbits d'activitat social.

És difícil prendre totes les mesures més pertinents per a cada àmbit i moment, quan ens manca informació de molts aspectes de la pandèmia que ens afecta, i s'han d'harmonitzar interessos molt diversos. Però sempre he sospitat que ser molt diferent de la resta de països amb els que ens volem emmirallar no sol ser una bona solució. I més quan no es donen argumentacions ben fonamentades per a fer-ho. Aquí sempre sembla que prenem les decisions de manera un tant improvisada, cedint a pressions momentànies i procurant acontentar als qui més criden en cada moment.

Jaume Sarramona

(www.sarramona.net)